

Sygn. akt II CZ 28/19

## POSTANOWIENIE

Dnia 31 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska (przewodniczący)

SSN Władysław Pawlak (sprawozdawca)

SSN Marta Romańska

w sprawie ze skargi W. D.  
o stwierdzenie niezgodności z prawem  
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K.  
z dnia 26 czerwca 2018r., sygn. akt I C [...], wydanego  
w sprawie z powództwa W. D.  
przeciwko C. D.  
o ochronę dóbr osobistych,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 31 maja 2019 r.,  
zażalenia W. D.  
na postanowienie Sądu Okręgowego w K.  
z dnia 23 października 2018 r., sygn. akt I WSC [...],

**odrzuca zażalenie.**

## UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w K. odrzucił skargę powoda W.D. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia z uzasadnieniem, że została złożona z naruszeniem wymogu określonego w art. 87<sup>1</sup> § 1 k.p.c.

Na powyższe orzeczenie zażalenie, sporządzone samodzielnie, wniósł powód.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 87<sup>1</sup> § 1 k.p.c. w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych, które dotyczy także czynności procesowych, podejmowanych przed sądem niższej instancji, chyba że strona jest osobą wymienioną w § 2. Powód jednak nie ma wymaganej przez ten przepis zdolności postulacyjnej. W związku z czym, zażalenie na postanowienie Sądu drugiej instancji odrzucającego skargę na niezgodność z prawem prawomocnego wyroku powinno być sporządzone i podpisane przez adwokata lub radcę prawnego. Zażalenie sporządzone i podpisane przez stronę nie mającą zdolności postulacyjnej przed Sądem Najwyższym jest dotknięte brakiem formalnym nieusuwalnym skutkującym odrzuceniem środka odwoławczego jako niedopuszczalnego, bez wzywania do uzupełniania tego braku i bez możliwości jego usunięcia przez pełnomocnika (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 lutego 2012 r. V CZ 132/11, nie publ., z dnia 21 września 2011 r. I CZ 59/11, nie publ., z dnia 25 sierpnia 2010 r., II UZ 16/10, nie publ., z dnia 6 listopada 2008 r. III CZ 35/08, nie publ.). Skutki niezachowania przymusu adwokackiego normowanego przez przepis art. 87<sup>1</sup> § 1 k.p.c. reguluje ogólnie art. 130 § 5 k.p.c., a w odniesieniu do środków odwoławczych objętych przymusem adwokackim, w tym zażaleń do Sądu Najwyższego, obowiązują szczególne regulacje (art. 394<sup>1</sup> § 3 k.p.c. w zw. z art. 398<sup>21</sup> k.p.c., art. 370 k.p.c. i art. 373 k.p.c.), które przewidują odrzucenie zażalenia wniesionego osobiście przez stronę.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 394<sup>1</sup> § 3 k.p.c. w zw. z art. 398<sup>6</sup> § 3 k.p.c.

a  
aj